

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

9. LEDNA 2005

Z obsahu:

Království pokoje a požehnání

Katecheze Jana Pavla II.
15. prosince 2004
- strana 2 -

Ohromující fenomén

Renzo Allegri
- strana 4 -

Betlém tříkrálový

Mons. Jan Graubner
- strana 5 -

Eucharistie a Neposkvrněná

Z katecheze
P. G. Sgrevy na Colle Don
Bosco v Turíně
- strana 6 -

Vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie

- strana 10 -

Já jsem (2)

Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy
- strana 12 -

Prostě tak silně věřím v sílu modlitby

- strana 13 -

Papež Pius XII. (45)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Království pokoje a požehnání

Liturgie nešpor, jejíž řadu žalmů nyní procházíme, nám předkládá do dvou etap rozdělený žalm 71, královský mesiánský hymnus. Poté co jsme rozjímali o první části (srov. v. 1-11), je nyní před námi druhý poetický a duchovní díl tohoto zpěvu, věnovaného slavné postavě Mesiáše (srov. v. 12-19). Musíme tedy ihned poznamenat, že závěr posledních dvou veršů (srov. v. 18-19) je ve skutečnosti přidavek liturgie, která po žalmu následovala.

Jedná se totiž o krátké, ale intenzivní žehnání, které mělo potvrdit druhou z pěti knih, do kterých židovská tradice rozdělila sbírku 150 žalmů: tato druhá kniha začínala žalmem 41 o živé lani, skvělém symbolu duchovní touhy po Bohu. Nyní se jedná o zpěv naděje v době pokoje a spravedlnosti, který uzavírá tuto řadu žalmů, a slova závěrečného požehnání jsou oslavou účinné přítomnosti Hospodina jednak v dějinách lidstva, kde koná divy (Ž 71,18), jednak ve stvořeném vesmíru, který je plný jeho slávy (srov. v. 19).

Charakteristika Mesiáše

Jak již bylo zřejmé v první části žalmu, rozhodujícím prvkem pro rozpoznání postavy mesiánského krále je především jeho spravedlnost a láska k chudým (srov. v. 12-14). Oni mají jako stěžejní bod a pramen naděje jenom jeho, nakolik je Bůh jejich viditelným představitelem a jediným ochráncem a patronem. Dějiny Starého zákona učí, že izraelští panovníci ve skutečnosti příliš často opomíjeli tento úkol tím, že zneužívali své slabé, ubohé a chudé.

A právě proto se nyní Žalmistův pohled zaměřuje na krále spravedlivého, dokonalého, vtěleného Mesiáše, jediného vladaře ochotného vymanit utlačené z *křivdy a násilí* (srov. v. 14). Hebrejské slovo zde použité je právní označení pro ochránce

těch posledních a obětí a rovněž je použito také o Izraeli „vysoboženém“ z otroctví, když ho utlačovala faraonova moc.

Královské ovace Mesiáši

Hospodin je prvořadý „osvoboditel a vykupitel“, který působí viditelně skrze krále – Mesiáše a ochraňuje život a krev chudobných, svých chráněnců. Nyní život a krev – základní skutečnosti lidské osoby – jsou představiteli práv a důstojnosti každé lidské bytosti, tedy práv často mocnými a vlivnými tohoto světa porušovaných.

Žalm 71 končí ve svém originálním znění před první finální antifonou, na kterou se již odvolal provoláním ke cti krále Mesiáše (srov. v. 15-17). Je podobné hlaholu polnice, která doprovází sbor přání a předpovědí pro panovníka, pro jeho život, pro

jeho blahobyt, pro jeho požehnání, pro trvalost jeho památky po staletí.

Přirozeně máme co do činění s prvky, které náleží ke stylu a složkám dvora s pompou, která je mu vlastní. Nyní však tato slova získávají svou pravdivost v působení dokonalého krále, očekávaného a vytouženého Mesiáše.

Požehnaná země

Podle tradice mesiánských básní všechna příroda je zahrnuta do metafory, která je především sociální: úroda žní bude hojná, takže se stane takřka mořem klasů, které zaplavuje hory až k vrcholům (srov. v. 16). A to je znamení Božího požehnání, které se vylévá v plnosti na pokojnou a klidnou zemi. Dokonce celé lidstvo, které odhodí a smaže všechno rozdě-

lení, obrátí se k tomuto vladaři spravedlnosti a naplní tak velké zaslíbení, které dal Hospodin Abrahamovi: *V něm budou požehnaná všechna plemena země* (v. 17; srov. Gn 12,3).

Mesiáš – Osvoboditel

V tváři tohoto krále – Mesiáše tušila křesťanská tradice podobu Ježíše Krista. Ve svém Výkladu k žalmu 71 četl sv. Augustin opět zpěv podle christologického klíče a vysvětluje, že ubožáci a chudáci, kterým Kristus přichází na pomoc, jsou „lid, který v něho věří“. Navíc, když připomíná krále, které žalm předtím naznačil, upřesňuje, že „do tohoto lidu jsou zahrnutí i králové, kteří se mu klanějí. Neopovrhli totiž tím, že jsou ubozí a chudí, tzn. vyznali pokorně vlastní hříchy a uznali potřebu Boží slávy a milosti, aby tento král, syn krále, je osvobodil od mocného, tj. od Satana, »pomluvače« a »siláka«. Ale náš Spasitel ponížil pomluvače a vstoupil do silákova domu, odvedl mu pryč jeho nádoby poté, co ho spoutal; osvobodil z moci mocného ubožáka a chudáka, který neměl nikoho, kdo by mu přispěl na pomoc. To by totiž nemohl udělat žádnou stvořenou mocí: ani mocí nějakého spravedlivého, ba ani mocí anděla. Nebyl tu nikdo, kdo by byl schopen nás spasit, a tu on přišel osobně a spasil nás.“ (71, 14: Nova Biblioteca Agostiana, XXVI, Řím 1970, s. 809.811)

Bollettino Vaticano
15. prosince 2004

EDITORIAL

Na začátku své veřejné činnosti přijal Ježíš od svého předchůdce **křest**, který posvětil sám nebeský Otec a Duch Svátý. Poprvé se tu lidstvu zjevuje nesmírné **tajemství Nejsvětější Trojice**. Není to jistě náhodná obdoba, když Ježíš, než se vrátil k Otci, uložil Církvi, své pokračovateli, jako hlavní úkol a poslání, aby všechny národy **pokřtila ve jménu Nejsvětější Trojice**. Zaručil jí k tomuto dílu Boží spásy svou přítomnost až do skonání věků, ale také jí předpověděl, že bude podobně jako on vystavena pronásledování a soužení. Naplňuje se tak Boží nápravný program, vyhlášený na samém počátku lidských dějin po prvním hříchu. Bůh a jeho potomstvo má totiž úhlavního nepřítele v Hadovi, který jako zlý a mocný protivník bude tomuto potomstvu neúnavně strojit úklady, ale jeho hlava bude nakonec rozdrce-

na. Klíčová role v tomto boji však přísluší Ženě, Matce Božího potomstva.

Z toho, jak se úklady Hada a jejich důsledky projevují v současnosti kolem nás, poznáváme, že jeho zloba narůstá a jeho podlá taktika se v průběhu dějin stále více zdokonaluje. O co mu jde? Znemožnit, aby lidé dosáhli Bohem stanoveného cíle a žili věčně s Bohem a v Bohu. Jeho plán záhuby lidského rodu, tedy ničení dobra a života, je důmyslný, systematický a úlisně rafinovaný. Těžko si dokážeme představit zhoubnější postup, než jaký si připravil tím, že rozvrátil Bohem stanovený řád.

Poškozuje lidský rod tím, že naučil lidi zabraňovat vzniku nového života. Pod záminkou osobní svobody orientoval jejich pohlavní život tak, aby byl odtržen od svého pravého poslání, tj. zachování lidského

Pokračování na str. 9

Otec a Syn

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešního svátku

To je můj milovaný Syn

Přijmi pozvání Ducha Svatého a následuj ho znovu do pusté krajiny u řeky Jordánu na místo, kde jsi již dříve poznal Pánova předchůdce, jak hlásá a uděluje křest pokání. Dnes toto místo a tento křest posvěti svou přítomností sám Pán, který přijme Janův křest jako součást přípravy na své veřejné působení.

Zatímco čekáš na Ježíšův příchod, připomeň si, kdo je ten, na kterého čekáš. Z toho, co ti o něm již před staletími řekl Duch ústy proroka Izaiáše, poznáváš, že se na něm naplňuje odvčký Boží plán, jehož uskutečnění svěřil Otec s láskou právě svému jednorozrozenému Synu. Posílá ho, aby byl *prostředníkem smlouvy a světlem národů*. Na jeho nauku čekají daleké kraje. Bude se vyznačovat tichostí a mírumilovností, ale neustane v trpělivé práci, dokud nezaloží své království. Otcův Vyvolený se blíží, aby otevřel oči slepých, vyvedl vězně ze žaláře a z temnot. Není to přesně to, co potřebuješ? Nepoznáváš v něm svého vytouženého vůdce a dobrodince? Děkuji Otci z celého srdce za tento dar a za velkou naději, která zahání všechnu skličenosť a nejistotu.

Dej dobrý pozor, abys Ježíše nepřehlédl v zástupech, které sem přicházejí. Aby se dostavil na toto vyvolené místo veřejného pokání a očištění, musel ujít desítky kilometrů. Pán přichází a řadí se mezi hříšníky, kteří připutovali, aby vyznali své viny a byli Janovým křtem očištěni. Tak, jak je poslušný vůli svého Otce, tak se podřizuje dobrovolně samovolnému řádu, který tu panuje, a trpělivě čeká, až na něho přijde řada. Každý, kdo ho tu vidí, pokládá ho za jednoho z nesčetných kajcníků. Ježíš se nijak neohrazuje, nevyžaduje zvláštní přístup ani výjimku. Připomínej si tuto dojemnou scénu, kdykoliv tě bude chtít opanovat nepřijemná obava, zda tě okolí nepokládá za horšího, než vidíš sám sebe, a kdy cítíš neodolatelnou potřebu omlouvat se, ohrazovat, vysvětlovat a poukazovat na okolnosti nebo na druhé lidi. Pros pokorného Kajcníka, aby tě naučil nestarat se o jinou pověst, než jakou máš před tváří Nejvyššího.

Ježíš tu stojí ve jménu svého poslání jako hříšník před vševědoucím a nejspravedlivějším Otcem z jediného důvodu: bere na sebe všechnu lidskou vinu do všech důsled-

ků. Je to počátek dlouhé cesty, na které poleče stále narůstající břemeno lidských hříchů až na Kalvárii. Když tu stojí jako hříšník, zastupuje tak i tebe. Nesluší se, abys pokorně a vděčně přijal z tohoto břemene na sebe více než jen svůj podíl?

Zařad se tedy mezi kajcníky a nesnaž se o únik ani o výhody tím, že se budeš srovnávat s jinými, či hledat výhodnější místo. Raději přemýšlej, co bys mohl nabídnout nebeskému Otci na odčinění svých těžkých provinění, a nezapomínej ani na své nepřiznané viny, na zlo, které jsi za sebou zanechal a které sis nepřipouštěl, protože ti v tom bránila zaslepenost a sebeláska. Pros Ducha Svatého o odvahu připojit se bezvýhradně k Ježíši, který již nyní nabízí Otci jako smírnou obět sám sebe. I když ještě stále pocituješ nerozhodnost nebo strach, neodcházej. Snad najdeš sílu v tom, čeho můžeš být za chvíli svědkem.

Konečně přišla řada na Ježíše. Pán nebe a země stanul ve vodách Jordánu tváří v tvář svému Předchůdci. Když se setkali poprvé, Jan se *pohnul radostí v matčině lůně*⁽¹⁾. Nyní jím pohnula nejhlubší úcta a pokora. Tento vyvolený světec a prorok se necítí hoden vykonat to, k čemu byl povolán. Nediv se, že se zdráhá Ježíši vyhovět. Vidí po pravdě, jaká propast leží mezi člověkem a Bohem, i když se tento Bůh *stal člověkem*. Při pohledu na Jana si uvědom, jak je potřebné zachovat si pokornou úctu k nekonečné Boží vznešenosti i tehdy, když se ti Bůh tak obdivuhodně přibližuje, že zcela skrývá svůj majestát. Čím bude pro tebe zřetelnější nekonečná svatost Nejvyššího ve srovnání s tvou propastnou nicotou, tím více můžeš obdivovat a ocenit neuvěřitelně pokornou cestu lásky, která přivádí samotného Boha až do nitra tvé hříšné duše.

Ježíš se podvolil podstoupit tento kajcící křest, *aby se naplnila všechna spravedlnost*. Vnější obřad je zjevným znamením, že Boží Syn přijímá poslání *Beránka, který snímá hříchy světa*⁽²⁾. Svým kajcickým úkonem posvěcuje pramen blahodárné vody, aby se otevřela stavidla Božího slitování všem, kteří z něho budou čerpat odpuštění. Aby ti vrátil důstojnost, kterou jsi ztratil hříchem, Ježíš se zřiká své důstojnosti a usmíruje Otcovu spravedlnost svým nejhlubším ponižením.

Naslouchej s nejvyšší úctou, jak Otec vyznává přede všemi svou lásku ke svému Synu. Přijímá jeho modlitbu a obět s tak velkým zalíbením, že je nemůže neprojevit. Ny-

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 42,1-4.6-7

Toto praví Hospodin: „Hle, můj služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnajícím knot neuhasí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábně, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje. Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří bydlí ve tmách.“

2. čtení – Sk 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápau, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium – Mt 3,13-17

Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on se bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?“ Ježíš mu však na to řekl: „Nech tak nyní, neboť je třeba, abychom naplnili Boží spravedlnost.“ I vyhověl mu. Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle – otevřelo se nebe a viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v němž mám zalíbení.“

ni Otcův Duch naplní Pána silou, aby svou obět mohl dovést k naplnění. Proč se obáváš, že i tobě nedá potřebnou sílu, jestliže mu také nabídneš v obět sám sebe? Pokloň se svému Pánu s vděčností a úctou a řekni mu s plnou důvěrou všechno, co ti napovídá tvé srdce. Uvidíš, že Ježíš ti *zjedná pokoj a nasytí tě jadrnou pšenící*.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 1,45; ⁽²⁾ srov. Jan 1,29;

⁽³⁾ resp. žalm 147

Ohromující fenomén

Každou chvíli čteme o tom, že někde na světě pláče obraz nebo socha Panny Marie. Někdy tvoří tyto slzy krev a zpráva o tom vyvolává hluboký dojem. Skeptici se usmívají, církevní úřady vyšetřují, a to zcela správně a s největší možnou obezřetností, aby se vyvarovaly nesprávného hodnocení, věda se zpravidla nezapojuje. Po nějaké době událost zapadne a lidé na ni zapomenou. Jen ve výjimečných případech nabude případ na významu, obdrží církevní schválení a uznání, které potvrzuje jeho nadpřirozený původ, jak tomu bylo s „Plačící Madonou v Syrakusách“.

Chci vás informovat o dosud neznámé podobné události z nedávné doby, která však nabývá velkého ohlasu, protože první, kdo o ní vydal posudek, je věda na té nejvyšší úrovni. To je úsudek, který otevírá dveře ohromujícím hypotézám.

Událost se týká dvou obrazů, které ronily krev v rozdílném čase. Oba obrazy náležejí P. Petrovi Marii Chiarattimu, kterému je 59 let, je knězem od roku 1990, je zakladatelem nevelké kongregace „Misionářů Panny Marie della Cava“ a žije v chudém domě v Alberobello v Puglii.

P. Petr vypráví: „3. května 2003 kolem šesté hodiny večer jsem šel do jednoho pokoje, abych si vzal léky, a tu jsem viděl, že Panna Maria s Dítětem na obraze, který mám nad klekátkem, má na své tváři dvě skvrny. Protože jsem špatně viděl, dotkl jsem se obrazu a pocítil jsem, že je mokrá. Zavola jsem spolubratry a konstatovali jsme, že obraz roní krvavé slzy.“

Fenomén trval asi třicet minut, vidělo ho několik jiných osob a byl zaznamenán na videokameru. P. Petr setřel krev kapesníkem a poslal ho do laboratoře na vyšetření.

Za rok nato 27. května 2004 se fenomén opakovatel na jiném

obraze, který představuje Kristovu tvář, tak jak se jeví na Turinském plátně. Tentokrát se spíše než o slzy jednalo o krvavý pot. Ježíšova tvář byla pokryta sedmi potůčky krve, které pramenily na čele, stékaly po tvářích na bradu a vycházely přímo z obrazu. P. Petr se polekal, svolal všechny osoby, které byly v domě, policii a místního faráře. Fenomén trval asi půl hodiny a vidělo ho na padesát osob.

Řeholník také tentokrát sebral krev do tamponu a poslal do vědecké laboratoře, kam poslal již předtím krev z obrazu Panny Marie. A právě v laboratoři se prokázala mimořádnost celé události.

Je třeba říci, že se jedná o jednu z nejprestižnějších vědeckých laboratoří v Evropě. Je to laboratoř forenzní genetiky na univerzitě v Bologni, kde pracují lékaři a univerzitní vědečtí pracovníci. Je zde personál i vybavení vynikající úrovně. Laboratoř se specializuje na vyšetřování DNA. Spolupracuje s tajnými službami celého světa a má kontakty s podobnými laboratořemi na světě. Je tou nejlepší z nejlepšího a výrok takové laboratoře má nespornou hodnotu.

Po provedení všech analýz poslali výzkumníci této laboratoře P. Petrovi úřední certifikát,

podle kterého zkoumaná tekutina je lidská krev skupiny B, mužská, a je identická na obou vzorcích, tzn. jak na tom, který vytékal z obrazu Panny Marie, tak z obrazu božské tváře.

Až potud by to nebylo ještě nic tak mimořádného. Dokument však pokračuje v hodnocení, které je opravdu neuvěřitelné. „Genetická konfigurace chromozomu typu Y neodpovídá žádné konfiguraci, která se zatím nachází ve světové bance dat, v níž je shromážděno 22 000 vzorků mužské krve pocházejících ze 187 různých populací,“ praví se v dokumentu. A dále čteme: „Tato krev je tak jedinečná, že je nutno ji pokládat takřka za neopakovatelnou. Zvláštním matematickým výpočtem statistické pravděpodobnosti je možno zjistit, že se jedná o pravděpodobnost 1 ku 200 miliardám všech možných pozorovaných případů.“

Co to znamená? Především tato data vylučují více než absolutním způsobem, že by se mohlo jednat o podvod. Nikdo na světě by nebyl schopen vy-

produkovat krev s podobnými charakteristikami. Znamená to, že se jedná o krev „jedinečnou“, která se nevyskytuje u žádné lidské osoby v dějinách lidstva. Je to krev člověka, který neměl předky ani potomky. Je pochopitelné, že se myšlenky obracují k tomu, co evangelium píše o Ježíši Kristu, jediném člověku s těmito charakteristikami. Je pozoruhodné, že krev s těmito charakteristikami se vyskytla jak na obraze Panny Marie, tak na obraze božské tváře. Je možno říct, že jsme obdrželi DNA fyzické osoby Ježíše Krista, vtěleného Boha, které zůstane „jedinečné“?

Je samozřejmě předčasně dělat nějaké konkrétní závěry. Odpověď vědy je veřejná, přesná a neodvolatelná. Vědci, kteří krev zkoumali, vyslovili chladný posudek, matematický, ale naprosto jasný. Jednoznačně potvrdili, že máme co do činění s jedinečným případem. Stačí pomyslet na skutečnosti: Je zde pravděpodobnost 1:200 miliardám, že bychom mohli v průběhu tisíciletí najít u někoho podobnou krev. To je vše, co zatím můžeme říct. A že jsou to vědci, kteří nám s naprostou vědeckou chladnokrevností předkládají tyto výsledky.

Jeden z vědců napsal P. Petrovi soukromý dopis, ve kterém říká: „To jsou data, nad kterými musí úžasem ztuhnout i socha.“ „Tváří v tvář této analýze, pro mne naprosto neslychané, jsem nebyl schopen ukrýt své slzy.“ Jiný z vědců řekl: „Je to lidská krev, ale zdá se mi, že pochází přímo z jiného světa.“

Církevní autority provádějí své hodnocení. Jejich obezřetnost je oprávněně velká a je správné, že je tomu tak. Ale vědecké výsledky již naznačují, že máme co do činění s „nadpřirozeným znamením“ výjimečného významu.

Z Medjugorje Torino
120/11/2004
přeložil -lš-

Videosekvence zachycující krvavé slzy proudící z obrazu

Betlém tříkrálový

Když před osmi stoletími hledal svatý František, jak se ponořit do správné atmosféry Vánoc, napadlo ho oslavit Vánoce ve chlévě s oslem, s volem, s jeslemi a senem, tak jak to bylo kdysi v Betlémě. Tam rozjímal o narození Mesiáše. Z jeho rozjímání mezi těmito „pomůckami“ se vyvinuly všechny živé betlémy a vánoční hry, ale taky všechny ty betlémy s figur-

kami, co máme v kostelích a doma, které se staly jakousi samozřejmou součástí Vánoc.

Uprostřed betléma je dítě ve jeslích. Dítě, které je Bohem. Žasneme nad tím, jak Bůh skrývá své božství. Aby se stal svému prostředí přijatelným, stává se slabým, bezbranným dítětem. Své božství neprojevuje, ale Bohem být nepřestává. Boží přítomnost vyzářuje z dítěte a přitahuje pohledy všech. U něj jsou všichni šťastní.

Nejblíží Dítěte je jeho matka Maria, ta, která je v dějinách spásy ta nejdůležitější, protože byla schopná říct Bohu jasné ano i v situaci, kdy nechápala poselství, které jí přesahovalo. Bůh je vždycky větší, než můžeme pochopit. A je dobře, že je větší než naše schopnost chápat, tak jako je dobře, když pramen má více vody, než spotřebuje naše žízeň.

Stojí tam i Josef, tichý, mlčenlivý, jehož slova v Písmě nemáme, ale obdivujeme, jak byl citlivý k Božimu vedení. Stačí pokyn anděla jen ve snu, aby vše opustil a utekl před králem Herodem. Jeho poslušnost k Božimu vedení a ochota vše obětovat však zachránily život Dítěte a ovlivnily dějiny. Někdy je těžké dobře slyšet a věrně po-

slechnout hlas svého svědomí, v němž mluví Bůh. Je to však jediná cesta k záchraně rodiny a k šťastné budoucnosti národa i dnes.

V žádném betlémě nechybějí pastýři se svými ovci. Říkám „svými“, ale nejde vlastně o jejich majetek. Oni jsou jen správci. Pastýři bývali chudí lidé, kteří pásli ovce jiných lidí. Jsou to chudí a poctiví správcové cizích majetků. Jak vzácný typ člověka v dnešní době! Protože jsou čisti a poctiví správcové, nacházejí v Dítěti Boha. To platí vždycky. Chce-li člověk objevit nehlubší tajemství, potřebuje čisté srdce a správný vztah k majetku.

V parádě tam stojí mudrci, kterým se lidově říká králové. Na tehdejší dobu to byli vědci, kteří ve svém bádání nakonec jako k vrcholu svých objevů došli až k Dítěti. Na konci jejich badatelské cesty je Bůh. Poctivé hledání filosofie i přírodních věd vede nakonec k objevu Boha, bez něhož by nebyla příroda ani její zákony.

Docela zblízka na Dítě dýchá vůl a osel. Hloupý vůl a udřený mezek, říká se. A zatím ten, komu nebyl dán rozum, i ten, co dře na druhé, tu mají výsadní postavení. Nemůže to tak být i u lidí? Bůh, který vidí do srdce, hodnotí lidi jinak, než jsme zvyklí.

Nad Betlémem pění andělé. Kde je Bůh, je vždycky i kus ráje. Musí tam vládnout láska dělající lidi šťastnými, když je tam Bůh-Láska, co proměňuje svět.

Naše betlémy mají někdy v pozadí siluety našich hradů a měst, figurky současných postav z obce, třeba starosty a radních, či řezníka a hospodského, aby ukázaly, že se příchod Mesiáše týká nás všech, i naší doby a našich záležitostí. On se stane zachráncem těch, kteří ho skutečně přijmou.

DIALOG S ISLÁMEM?

Kardinál Lehman pochybuje o tom, že by křesťané mohli vést čestný dialog s islámem. Předpokladem pro to, aby se dva v dialogu navzájem přijímali, musí být jejich rovnost. „To však je vzhledem k islámu pochybné, protože taková vzájemnost neexistuje. Muslimové si mohou postavit v Římě velkou mešitu, ale v muslimské zemi, jako je Saúdská Arábie, není vůbec možné konat křesťanské bohoslužby. Bez vzájemného uznání základních práv není možné vést dialog.“

Mimo to je třeba vidět u islámu jeden rozhodující faktor, a to je „násilí“. „Jsem přesvědčen, že islám pokládá silně bojovné prvky a dychtění po vítězství za absolutní. Mohamed byl bojovník, dobývání je ústřední paradigma islámu.“ V Bibli je tomu zcela jinak. Zde nacházíme vzrušující výzvy jako: „Máš přijímat cizince jako sebe sama.“ Ještě více se rozcházejí v názoru na utrpení a bolest. Kříž znamená rozlišování duchů.

Dialog nesmí být pouhé žvanění. Dialog je dialogem, jestliže vede k nějakému cíli. Jestliže druhý vidí dialog jinak, je to jen žvanění. Lehman řekl, že je pro výuku islámského náboženství, ale jen tehdy, když se bude konat podle podmínek, které platí na školách. Vzhledem k neprůhledným školám Koránu, které jsou školami násilí, musí taková výuka představovat pravý opak.

Misie patří k základním složkám biblicko-katolické víry. Ta stojí na přesvědčení, že křesťanské poselství je dobré i pro jiné lidi. Misie nemůže rezignovat na možnosti zvát k sobě i jiná vyznání. Misie a konkrétní dialog patří k sobě.

SMRT PRO KONVERTITY

Organizace pro lidská práva poukazuje na to, že v mnoha islámských státech hrozí za odpad od islámu trest smrti. Lidem musí být zajištěno právo na svobodu náboženství. V Indii například se konají násilné obřadné hromadné konverze křesťanů k buddhismu a hinduismu. Naopak za přestup ke křesťanství hrozí zákon trestem.

V mnoha islámských státech, jako je Mauretánie, Súdán, Saúdská Arábie, Írán, hrozí za odpad od islámu trest smrti. V Afghánistánu bylo nedávno zavražděno pět křesťanů, kteří přestoupili z islámu. To všechno odporuje listině základních lidských práv.

Podle odhadu OSN dochází každoročně k 5000 případů únosů žen, přičemž únoscem je jejich vlastní rodina. Důvodem je, že tyto ženy si vzaly za manžela křesťana a způsobily tím údajně hanbu své rodině.

Co všechno vyčteme z tváří těch poutníků! Těžká to byla doba. Naléhavě prosili o pomoc z nebe. Kolik za ním bude přicházet prosebníků, jimž řekne: Odpouštějí se ti hříchy, jdi a už nehřeš, či ochrnunému: Vstaň a choď. Ale co když se zeptá jako tehdy i mě ve chvíli, kdy prosím: A věříš, že to mohu učinit? Všechno je možné tomu, kdo věří.

Žádná figurka nemá prázdné ruce. To však nejsou úplatky vlivnému a mocnému, ale dary Dítěti, projevy radosti a vděčnosti, odpověď na lásku. Co všechno jsem já už v životě od Boha dostal? Jak s tím hospodařím? Ze všeho budu jednou skládat účty. V Písmu

se nejhůř hodnotí ten, kdo talenty zakopal.

I my si dáváme dárky o Vánocích, abychom odpověděli na to, že jsme byli obdarováni od samého Boha. Sám Bůh se nám daroval! Vánoce však nejsou jen ubohé svátky dárků.

A všímáte si? Ty figurky nikam nespěchají. Zahlédly Boha a zastavil se jim čas. Mají čas na Ježíše. Nemusejí spěchat, protože jsou šťastní. Někteří snad spěchali jen pro své blízké, aby je také přivedli. O Vánocích je třeba mít čas na Boha, na sebe i na naše blízké. Darovat čas bývá nejcennější.

Mons. Jan Graubner

Eucharistie a Neposkvrněná

Z katecheze P. G. Sgrevy na Colle Don Bosco v Turíně

Přicházím ze Svaté země, z Betánie. Právě když jsem před několika dny byl ve františkánském biblickém institutu, jeden kolega mi řekl: „Víte, že procházíte domem, kde žila Marie, Marta a Lazar?“ Byl to dům, kde Ježíš řekl Martě: *Marie si zvolila nejlepší stránku, kterou jí nikdy neodejme*, aniž by přitom snižoval Martu. Zde na tomto místě projevil Ježíš, jaké má zalíbení v tom, když někdo stojí u něho, především tehdy, když se vracel unaven a prošel getsemanským údolím do Betánie. Zde našel trochu odpočinku poté, co strávil jednu z nocí v Getsemanech na modlitbách.

Přicházím z Betánie, z toho místa, kde se Ježíš cítil dobře, kde sám zakusil potřebu přijetí a pokoje, z místa, které nám připomíná, že i on má srdce našeho života, všechno z našeho života.

Nauka, kterou nám nabízí Svatý otec stejně jako na začátku svého pontifikátu v encyklice *Redemptor hominis* a které je věrný ve svém hlubokém přesvědčení, zní: Abychom potkali člověka, musíme potkat Ježíše Krista, který je cesta člověka.

Jak jsme se krok za krokem blížili k Jubileu, papež nás připravoval a soustřeďoval stále více naši pozornost na Ježíše. Když jsme pak dospěli do roku 2000, snad i Svatý otec očekával, že dojde k určitému vývoji a pozitivním jevům z hlediska sociálního i historického. Vidíme však, že rovněž třetí tisíciletí začalo ve znamení utrpení a násilí... Ale papež naléhá ještě více a nabízí nám k tomuto tisíciletí svou úvahu *Novo Millennio ineunte*.

Chtěl bych vám přečíst slova, která napsal ve svém apoštolském listě *Mane nobiscum*,

Domine, který vydal k Roku Eucharistie: „Nenamlouval jsem si, že prostý časový přechod (rok 2000), byť podmanivý, by mohl sám o sobě přinést velké změny. Bohužel události po začátku tisíciletí zdůraznily krutou kontinuitu s předcházejícími událostmi. A často s těmi horšími z nich. A tak vznikl scénář, který vedle utěšujících výhledů nechává tušit temné stíny násilí a krve, které nás neustále zarmocují. Ale tím, že jsem vyzval Církev k slavení Jubilea dvou tisíc let od Vtělení, jsem byl přesvědčen – a jsem stále více než jindy –, že pracuji pro »dlouhou dobu« lidstva.“

Tento výrok je velice zajímavý! Papež se dívá na dějiny, protože v nich vidí tento pozitivní obrat směřující neklamně ke Kristu, neboť to je jediná možnost, abychom mohli dějiny přežít.

Já přicházím z Blízkého východu: pod mým oknem prochází pás, který odděluje Izrael od Palestiny, a každý den vidím Palestince, jak se pokoušejí proniknout do prostoru za zdí, která se zde staví. Procházejí přes naši zahradu (zahradu, kde bydlili Marie, Marta a Lazar), zatímco

skupina Izraelců se zbrani v ruce je stále připravena zbrzdit tuto invazi Palestinců, zahnat je pryč z území, a oni se snaží bránit... Naštěstí zde nedošlo k nějaké krvavé události, ale i tak vidíte velmi napjatou situaci, v jaké nyní ve Svaté zemi žijeme. A to už nemluvím o scénách, které se odehrávají v Iráku a které můžeme vidět v televizi... Situace je velmi rozbouraná, lidstvo, které vstoupilo do třetího tisíciletí, od něhož se očekávala nová éra, má stále ještě co do činnosti se svými hraničními možnostmi a soužením.

Proto papež, který se dívá na „dlouhou dobu“, nás svolává kolem Eucharistie.

Jsmo v domě salesiánů a svatý Jan Bosco nám věnuje témata *Neposkvrněná a Eucharistie*.

V této souvislosti nesmíme zapomenout na sen, který měl Don Bosco právě zde v květnu r. 1862. Je to sen, který ve svém výkladu odráží biblickou dimenzi: když Bůh mluví svými jazyky (a sen je také jeden z nich), není to možno chápat pouze jako popis určité epochální fáze, ale je zapotřebí předkládat to ve vší životnosti i v současné době a vždy je třeba se opírat o sílu Ducha Svatého, abychom to pochopili.

Budu ho vyprávět, a bude-li zapotřebí, udělám nějaký komentář, abychom se drželi dvou směrů: Eucharistie a Neposkvrněné.

Předesílám krátce závěr: mluvíme o naší spáse, spáse nejen ve smyslu individuálním, ale také ve smyslu globálním, o spáse v dějinách, spáse lidstva, zakotvené dvěma řetězy, které připoutávají Církev k sloupu Neposkvrněné Panny Marie Pomocnice a k sloupu Eucharistie. Mějte na mysli tyto dva řetězy, na nichž závisí spása světa.

P. G. Sgreva

To je důvod, proč papež dříve, než nás připravil na Jubileum, a nyní ještě více zintenzivňuje tolik příležitostí „eucharistických“ a „mariánských“. (Jen si vzpomeňte: v roce 2002 začátek Roku růžence a tento rok, rok výročí Neposkvrněné a eucharistický kongres v Guadalajare, pak synod o Eucharistii a v roce 2005 svolává Světový den mládeže do Kolína, a to stále na eucharistické téma...) Všechny prvky se slévají v Roku Eucharistie, který papež připravoval listem *Ecclesia de Eucharistia*, který má silný teologický nádech a shrnuje celou eucharistickou teologii. Pak nám také připomněl, jak máme správně slavit mši svatou a prohlubovat eucharistickou adoraci. A listem *Mane Nobiscum, Domine* se celá papežova pastorační vlévá do Eucharistie. Spolu s Marií máme přijmout tyto dva neuralgické body jako záchranné sloupy lidstva.

A nyní sen Dona Boska, jak on sám ho popisuje:

Představte si, že jste na mořské pláni nebo na osamělém útesu a nevidíte kolem sebe nic než moře.

Na této obrovské vodní hladině je vidět nescíslné množství lodí, sešikovaných k bitvě; tyto lodě jsou vyzbrojeny děly a naloženy střelami a zbraněmi všeho druhu, zápalným materiálem a také kníhami. (Jsou zde dvě slova, která představují přítomnost ďábla

na zemi: první je „násilí a nenávisť“ a druhé „ideologie“: kniha je symbolem ideologie, myšlení, které se podrobilo zlu.)

Postupují vpřed proti jedné lodi, která je mnohem větší a vyšší než ostatní, a pokoušejí se do ní vrazit přídi, zapálit ji, způsobit jí všechno možné zlo. (Je to velká loď Církve.)

Tuto majestátní loď doprovází mnoho člunů, ale vítr vane v opačném směru a zdá se, že podporuje nepřítele. Uprostřed nesmírné mořské pláně se tyčí dva mohutné a velmi vysoké sloupy, stojící jeden vedle druhého. Na jednom je socha Neposkvrněné Panny, u jejíž nohou je velká tabule s nápisem Auxilium Christianorum (Pomocnice křesťanů). Na druhém sloupu, který je ještě silnější a ještě vyšší, je Hostie, přiměřená k velikosti sloupu, a pod ní je jiný nápis se slovy: Salus credentium (Spása věřících). Nejvyšším velitelem velké lodi je římský papež, který při pohledu na zuřivost nepřátel a špatnou situaci, ve které se nacházejí věřící, svolává kolem sebe kapitány menších lodí, aby se s nimi poradil a rozhodl, co je třeba udělat. (Pravděpodobně tyto malé lodi kolem velké lodi jsou místní církve, kterým předsedají biskupové.)

Všichni kapitáni vystupují a shromažďují se kolem papeže. (Je to tedy jako koncil, velké shromáždění Církve.) Radí se, ale jelikož bouře zuří stále více, jsou odesláni, aby řídili své vlastní lodě.

Když nastala chvíle uklidnění, papež podruhé svolává kapitány kolem sebe a admirálská loď drží svůj směr. Ale strašná bouře se vrací. Papež stojí u kormidla a všechno jeho úsilí je zaměřeno k tomu, aby zavedl loď mezi dva sloupy, z jejichž vrcholu kolem dokola visí mnoho kotev, velké háky a řetězy.

Nepřátelské lodě se snaží ji napadnout a potopit, jedny pomocí spisů, knihami a zápalným materiálem, který házejí na její palubu (všimněte si násilí ideologii, které se staví proti evangeliu), jiné

děly, střelami a háky. Boj je stále zarputilejší, ale úsilí je marné. Velká loď postupuje bezpečně a nerušeně. Už je uprostřed mezi sloupy Eucharistie a Neposkvrněné.

Mezitím se děla roztrhla, pušky a zbraně se lámou, mnoho lodí se potápí do moře. Tu nepřátelé ve své zuřivosti začínají bojovat ručními zbraněmi, dýkami a rouháním. Pojednou papež těžce raněn padá. Rychle však vstane, ale padá podruhé a umírá.

Mezi nepřáteli zaznívá vítězný pokřik a radost. Na jejich lodích propukne nevýslovný jásot. Ale sotva papež zemřel, zvedá se druhý na jeho místo. Kapitáni se shromáždí a zvolí nového tak rychle, že zpráva o smrti papeže přichází současně se zprávou o volbě jeho nástupce.

Nepřátelé začínají ztrácet odvahu. Nový papež, který překonal všechny překážky, zavede loď přesně doprostřed mezi oba sloupy. A ihned jedním lanem, které visí na přídi, ji přivazuje na jednu z kotev, které visí na sloupu, kde je Hostie, a druhým lanem, které je na zádi, ji přivazuje k jiné kotvě, která visí ze sloupu, na kterém je umístěna Neposkvrněná.

A nyní dochází k velkému obratu: všechny nepřátelské lodě prchají, srážejí se navzájem, jedny se potápějí a snaží se potopit i druhé, zatímco co lodě, které bojovaly na straně papeže, se rovněž připoutávají ke sloupům Eucharistie a Neposkvrněné. (Místní církve se připojují k všeobecné církvi.) Na moři zavládne veliké ticho.

Bratři, možná že papež, který padá, a papež, který je zvolen, nám připomínají ono třetí fatimské tajemství, jehož vysvětlení ještě zůstává otevřené, protože ještě nevidíme definitivní zaslíbení Neposkvrněnému srdci Panny Marie. Především nevidíme jeho důsledky... A to je něco, co nám Panna Maria ve Fatimě slíbila, že uvidíme. Když jsme nyní na Colle Don Bosco, v Betlémě

sv. Jana Boska a salesiánů, znamená to uvědomit si, že prožíváme nikoliv konec dějin, ale jejich začátek!

Zde nacházíme opravdu klíče k tomu, čemu říkáme dějiny, do kterých nás právě uvádí Jan Pavel II. On ustavičně zpřesňuje a opodstatňuje průběh pastorace v Církvi, a když nám předal všechny souvislosti katolické pravdy (svými encyklikami, Katechismem katolické církve, svými katechezemi), nyní spojuje všechno a říká nám právě: Záchrana přijde skrze spojení se dvěma sloupy: Neposkvrněné a Eucharistie.

Když stojíme tváří v tvář spojeným tajemstvím, stojíme před dvěma tajemstvími Boží „slabé stránky“. Neposkvrněná je znamením Boží slabé stránky, čeho všeho Bůh není schopen, když se tvor zcela opírá jedině o něj!

Co je Eucharistie? Místo mlčení, místo bezmocnosti. Eucharistie je tím tajemstvím, po kterém můžeš také šlapat... Co

P. G. Sgreva před Colle Don Bosco v Turíně

všechno Bůh je schopen udělat skrze svou slabost pro Neposkvrněnou a Eucharistii!...

Draží bratři, já bych v tomto okamžiku mohl vytvořit teologii a spolu s vámi říct, že Eucharistie je plodem Neposkvrněné, protože Eucharistie následuje až po

tajemství Vtělení, jehož je Maria první nádobou, místem, ve kterém se toto tajemství uskutečnilo. Proto když Ježíš říká: *Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa*, musíme vzít také rozměr „Ježíšova příchodu“ do těla Panny Marie, tedy vzít v úvahu Vtělení. Z tohoto těla vzešla Eucharistie.

Když šla Maria do Judska navštívit rodinu Zachariáše a Alžběty, její cesta z Nazareta do Ain Karim nebyla nic jiného než „eucharistická cesta“.

Nacházíme tedy Eucharistii celou v Mariině těle, protože Maria je svatostánek, ta, která se jako první klaní a první vstupuje do nekonečného dialogu s tímto tajemstvím, které se později stane tajemstvím Církve a Novým tajemstvím.

Církve se nachází v Marii jako v symbolu nejen té, která přijala svým „Fiat“ tajemství Boha, jenž se stal člověkem, ale je také symbolem odpovědi, komunikace této modlící se víry, jak to papež pojmenoval v *Tertio Millennio Ineunte*.

Ve svém pastoračním programu papež říká: „Vraťme se k pohledu na Krista, dívejme se na jeho trpící tvář, na jeho tvář oslavenou. Srovnávejme se s touto tváří a dovolme, aby samotná Maria, která ví o Eucharistii všechno, umožnila nějakým způsobem, aby do nás vstoupily stejné eucharistické pocity!“

Mohl bych říct, že Eucharistie je tajemství tak napojené na Marii, tj. na její přítomnost, nejen pro vztah, který je mezi Eucharistií a vtělením uskutečněným v Marii, ale také proto, že Maria se stala emblémem této Církve, protože slavila první Eucharistii.

Je krásné představit si Marii přítomnou, když apoštolové slavili Eucharistii (papež to také říká v *Ecclesia de Eucharistia*). S jakou vírou! S jakým ztotožněním! Co všechno se dělo v oněch devíti dnech ve Večeřadle v očekávání Ducha Svatého!

Právě minulou neděli jsem mohl pokleknout ve Večeřadle: není zde kostel, je zde mešita, zde si musím vyžádat povolení ke vstupu..., ale je zde místo, kde Ježíš ustanovil Eucharistií! Zde žila prvotní Církev o Letnicích na svém počátku.

V tom vidíme spojení Marie s Eucharistií. Maria je ta, která nám napovídá „eucharistické pocity“. Pavel v listu k Filipánům říká: *Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš*. Kež nám Maria předá stejné smýšlení jako Ježíš, kež dá tlouci našemu srdci v Srdci svého Syna v nás...

Chtěl bych říci ještě toto: Mějme na mysli sen Dona Boska, dva řetězy, které spojují Církev s pevnými základy spásy – s Neposkvrněnou a s Eucharistií.

Maria, ten nejkrásnější tvor, kterého Bůh mohl stvořit, nebyla stvořena pro sebe samu, nýbrž abychom my v ní měli záruku, jistotu, že jsme na cestě k onomu očišťování, k oné kráse, k oné svatosti.

Maria je však žena „spasená“, abychom použili slova proroka Sofoniáše, *zcela oděná do šatu spásy*, a to je důvod, proč má klíče ke spáse.

Připomínejme si stále onu mariánskou interpretaci z 12. kapitoly Apokalypsy: Žena zde není jen symbolem Církve, je také symbolem jejím, Mariiným. Drak může dělat, co chce, ale Maria, i když v ohrožení utekla na poušť, nakonec vítězí. Kdo stojí s Marií, dosáhne vítězství.

Fjodor M. Dostojevský říká: „Krása spasí svět.“

Maria je Krása, která drtí hadovu hlavu a zabraňuje mu v tom, aby škodil.

Jednou večer v Betánii jsem měl telefonát od jednoho arabského chlapce. Byl tak rozrušen, že jsem ho nemohl utišit. V určitém okamžiku jsem začal recitovat arabsky Zdravas Maria...

Ve třetím radostném tajemství chlapec už mlčí a nakonec mi řekl: „Do mého srdce vstoupil mír, jsem klidný. Jak jsi to

udělal?“ „Modlil jsem se růženec a od nynějška, jestliže mi budeš tak telefonovat, budu se vždy modlit růženec.“ „Jak je to krásné!“

Také v těchto malých věcech můžeš zakoušet, že Maria přichází. Neposkvrněná přichází ve všech situacích.

Minulou neděli jsem potkal patriarchu Sabbaha a apoštolského nuncia a řekl jsem jim: „Nacházíme se v choulostivé situaci, v neurgickém bodu Jeruzaléma. Ti ubozí Palestinci mají právo sem vstoupit, mají tu malý obchod, děti chodí do školy, jeden je nechá projít, druhý ne, musí přicházet tajně. I izraelské vojáky jsou chudáci. Chlapci 20 až 22letí musí vykonávat tuto službu. I když s tím ne vždy souhlasí. Co dělat?“

Nuncius mi řekl: „Když mluvíte s izraelskými vojáky, děláte to tak, aby to neviděli Palestinci. Když mluvíte s Palestinci, aby to neviděli Izraelci...“ A co dělám já? Večer v 6 hodin otevřu kostel sv. Marty, kostel v našem konviktu, a vystavím Nejsvětější Svátost, protože Madona v Medjugorje mě naučila, že jen v Eucharistii je spása. Protože nemůžu jít ani za Sharonem, ani za Arafatem, já hovořím s chudým lidem: s mladíky, s dětmi, s matkami, se starci... Otevřu kostel a řeknu: „Ježíši, jsme zde, abychom tě prosili o mír, protože v této oblasti je k míru daleko, aby všichni, kteří odsud odcházejí, a jsou jich tisíce, byli proniknutí eucharistickým světlem Ježíše, vystaveného v našem kostele.“

Podívejte se, děje se tu něco krásného: zatím co jsme zde, abychom adorovali, zpíváme vaše nešpory anglicky, pak se modlíme růženec s poselstvími Madony z Medjugorje, abychom prosili Ježíše o mír, vstupují dovnitř někteří, kteří jsou katolíci, jiní patří k libanonským rodinám, jiní ke křesťanským anebo muslimským. Přicházejí a stojí zde.

Někteří nedokážou pochopit význam této bílé osvětlené Hos-

tie, zatímco v kostele je šero. Někdo poklekně! Eucharistie se stává silou smíření a pokoje.

Jsem přesvědčen, že na tomto místě je třeba znovu uplatnit sen Dona Boska: Eucharistie s modlitbou růžence. Před nějakým časem někteří kněží říkali, že před vystavenou Nejsvětější Svátostí není možno se modlit růženec. Ale papež říká v *Mane nobiscum, Domine*: „Nejkrásnější a nejzávažnější věcí je modlit se před vystavenou Nejsvětější Svátostí růženec a spojovat tak mariánské tajemství s tajemstvím Eucharistie...“

Moje pastorec je taková: Nemohu obsáhnout všechnu evangelizaci. Tam dole slunce vychází v pět a v šest večer je noc. Proto někdy anticipuji adoraci tak, že venku klečím na náměstí. Lidé jdou kolem a myslí si „Co to tu dělá ten člověk na kolenou?“

Potom přijdou a vidí, že můj pohled je obrácený k Eucharistii. Pozdravím je a oni jsou jako by Eucharistií přitahováni. Někteří se zastaví a zůstanou venku stát. Je to fantastická strategie: růženec v ruce a oči upřené na Eucharistii. Právě proto, aby se uskutečňovalo Písmo z Geneze 3,15 stále znovu: *Ona ti rozdrtí hlavu*.

Problematika židovsko-palestinská je problematika srdce a problematika teologická této země. Ale dokud srdce nebudou proniknuta zápallem, o kterém nám hovoří evangelista Lukáš, když vypráví o dvou učednících, kteří šli do Emauz a potkali Ježíše..., dokud nevstoupí toto světlo, nemůžeme vyřešit žádný problém.

Určitě tu nebude ta zeď, kterou teď stavějí v Betánii...

Je zapotřebí světla pro srdce a to světlo vychází z Eucharistie. A z Madony s růžencem. Tak tedy krůček za krůčkem se začíná něco dít.

Jestliže Neposkvrněná má právě tu moc rozdrtit hlavu hada, a to nikoliv kvůli sobě, nýbrž kvůli nám, kvůli lidstvu, můžeme

i my zvítězit nad zlem v nás samých i v našem okolí. Co je to Eucharistie? Je to tajemství „slabé stránky“.

Jistě, my říkáme, že v ní se skrývá vtělený Bůh, přítomný silou Ducha Svatého, ovoce mše svaté, památka oběti na kříži: to všechno je pravda, ale Hostie je nemluvná, mlčenlivá, a přece působí!

Eucharistie vyjadřuje něco z toho, co Pavel zakusil s Pánem, kterému se chtěl představit jako už zbavený slabostí, ale Pán mu řekl: „Ne, právě ve slabosti se zdokonaluje síla.“

Tajemství Eucharistie je tajemství toho, který je bezbranný, toho, který naslouchá, toho, který čeká. Vzpomínáte si všichni na příhodu sv. faráře Arského: Farář Jan Vianey vstoupí do kostela a vidí sedláka, jak stojí v kostele. Vidí ho jednou, podruhé, vidí ho znovu a ptá se ho: „Co tu děláš, když tu stojíš tak vzadu v kostele?“ „Dívám se na Něho a On se dívá na mne.“ To je eucharistický dialog. Zde prožíváme celé tajemství spásy, ať už je to drama zla, které povstává proti Eucharistii, ať už je to radostné drama osvobození, protože Kristus v Eucharistii všechno absorbuje, všechno zlo světa.

Jak je důležité na této brázdě Dona Boska vzít do ruky ty dva řetězy, které nás poutají k Neposkvrněné a k Eucharistii: dvě tajemství „slabosti“ všemohoucího Boha.

To je důvod, proč na to Madona v Medjugorje ustavičně naléhá.

Je to škola, které se musíme svěřit a na jejíž cestě vede papež Církev, abychom hledali, jak uskutečnit trochu podstatnější naše duchovní a také naše pastorační poslání.

Musíme se dívat na sebe, na rodinu, na společnost filtrem těchto dvou řetězů, dobře přivázaných k Neposkvrněné a k Eucharistii.

*Z Medjugorje Torino
120/11/2004
přeložil -lš-*

KŘÍŽE MAJÍ ZŮSTAT VE ŠKOLÁCH

Italský ústavní soud prohlásil v polovině prosince jako „veřejně nepřijatelnou“ otázku legitimacy, kterou vznesl benátský administrativní soud proti nařízení, aby symbol křesťanství byl umísťován do učeben státních škol. Podnětem byla stížnost jedné finské imigrantky, která proti umístění kříže ve škole svých nevěřících dětí protestovala. Podle ústavního soudu není tímto nařízením dotčena nestrannost státu v otázkách náboženských. Podle soudu patří rozhodování o těchto věcech výlučně do řídicích pravomocí, nikoli do legislativních norem. Jak zdůrazňuje italský katolický tisk (např. deník *Avvenire*), tímto rozhodnutím Itálie zachovává neutralitu státu a zároveň se vyhýbá antináboženským projevům, jako se to děje ve Francii. Je zde vidět, že se ctí kulturní a duchovní dědictví, bez něhož by školy těžko mohly plnit své výchovné poslání a předávat toto dědictví dalším generacím. „Výrok soudu přichází právě včas, aby uvedl na správnou míru některé módní výroky o »tabula rasa« v otázkách, zda zpívat vánoční písně či stavět jesličky ve škole,“ uzavírá deník *Avvenire*.

Podle agentur -pc-

UPÍRAT ŽIDŮM HLÁSÁNÍ EVANGELIA JE NEJHORŠÍ FORMA ANTISEMITISMU

Bible vyzývá křesťany, aby seznamovali Židy s Mesiasem. Prohlásil to vedoucí mesiánské obce v Izraeli Arthur Goldberg při výročním zasedání Evangelizační služby pro Izrael (EDI). Podle jeho slov Církev obdržela od Boha za úkol těšit židovský národ zvěstí, že Bůh odpouští hříchy tomu, kdo věří v Ježíše Krista. Křesťané, kteří Židům upírají hlásání evangelia, provozují „nejhorší formu antisemitismu, jakou si vůbec můžeme představit“, prohlásil tento teolog, narozený v USA, který vede křesťansko-židovskou obec v Tel Avivu. Kritizoval všechny „přátele Izraele“, kteří rezignovali na hlásání evangelia. Oni sice prokazují materiální pomoc, ale z duchovního hlediska dávají Židům jen útěchu „na cestu do pekel“. Jen tím, že někdo financuje návrat ruských Židů do Izraele, pomáhá jim jen zcela povrchně, nepokazuje-li na skutečného zachránce, Ježíše Krista. Ani hanba z nucených křtů, ani pogromy a holokaust nemožou zakrýt skutečnost, že mimo Krista žádná jiná cesta nevede k věčné spáse.

V Izraeli je asi 100 mesiánských obcí s 6 000 členy. Většina z nich je misijně zaměřena. Sklad Bibli v Tel Avivu rozděljuje hebrejské překlady Nového zákona zahraničním pracovníkům z Filipín a ti je dále předávají svým zaměstnavatelům. Při jedné konferenci bylo během několika minut rozebráno na 300 kusů Nového zákona. Filipínští pracovníci nemají pojem o náboženské situaci v Izraeli a domnívají se, že většina lidí zde jsou křesťané, protože se jedná o zemi, kde žil Kristus.

PROPUŠTĚNÉ ŽÁČKY

Ve Francii bylo vyloučeno ze škol asi třicet žákyň na základě zákazu náboženských symbolů. Další případy budou zřejmě následovat. Takřka ve všech případech se jedná o muslimky, které odmítly odložit šátek. Většina případů, jichž bylo asi 640, byla urovnána. *Kath-net*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

rodu. Život, k jehož početi přesto dojde, je přímo v lůně matky co nejdříve zmařen pod nejrůznějšími záminkami. Lidé tak přinášejí soustavně oběti modle svého těla a jeho žádostivosti způsobem, který je ve skutečnosti neméně obudný než rituál lidských obětí, které Aztékové kdysi bez ustání přinášeli božstvu opeřeného hada.

Na tom není dosti. Satan zbavuje lidský rod pravé radosti a krásy tak, že rovněž společný život lidí odklonil od jeho pravého smyslu, tj. prokazovat si navzájem lásku jeden druhému, takže ve vybičované honbě za vlastním sobeckým potěšením a ziskem si pak lidé bez milosti ubližují, navzájem se nejrůznějším způsobem zraňují, a dokonce ničí, a to jak jednotlivě, tak ve velkých skupinách, ba i celých národech, s využitím veškeré své vynalézavosti.

Přitom vnuká Had lidem své svůdné lži tak dovedně, aby byli přesvědčeni, že jim nabízí něco mnohem lepšího a člověku příznivěji nakloněného než to, s čím k nim přichází Bůh. Zrádnost důsledků této vražedné setby se velmi podobá zrádnosti rakoviny: když se objeví její dlouho skryté zhoubné plody, je již příliš pozdě na nápravná opatření.

Obdobně se nepřítel snaží všemi silami navodit umírání a zmar i v duchovní oblasti těm, kteří uvěřili v pravého Boha. Cílevědomě podlamuje duchovní sílu Církev tím, že podvazuje její hlavní Bohem tak štědrě darované zdroje, jimiž jsou Eucharistie a Maria. Jeho velkým průlomem a úspěchem byl v tom směru např. již protestantský rozkol.

Dnes připravuje Církev o hlavní zdroj milosti, o ovoce Eucharistie, a ubližuje jí citelně především tím, že decimuje počet kněží a zbytek se snaží odlákat od opravdové svatosti života a kněžského poslání. Nejen že se tak podstatně snižuje počet slavených mešních obětí, největšího pokladu Církev, ale pokud jsou slaveny nedůstojně a věřící přijímají Eucharistii opovážlivě bez náležité úcty a dokonce svatokrádežně, vyvolávají se tak, jak říká apoštol, zcela opačné účinky, než jaké chtěl Ježíš Kristus své Církvě a jejím dětem připravit. Zatímco při krvavém pronásledování byla krev mu-

čedníků semenem křesťanů, plodem této formy pronásledování je především záhuba duší.

Tato smutná skutečnost se často skrývá za kouřovou clonu nerealisticky optimistické a populistické euforie z tzv. otevřenosti a plurality, takže na místo horlivého apoštolského úsilí o hlavní misijní poslání (pokřtít všechny národy) nastupuje klamně uspokojení z planých pokusů o dorozumění a sbatržení.

Ježíš a jeho Matka své děti neopouštějí ani za takových okolností a podávají o tom čas od času prokazatelné svědectví, jako jsou eucharistické zázraky, zjevení a zázračná obrácení jednotlivců nebo i celých národů. Přitom nám ustavičně na mnoha místech světa připomínají nebezpečí, která nám hrozí od nepřítele, a dávají pokyny, jak se nástrah a nebezpečí vyvarovat a jak se zbavit otroctví, kterému jsme se sami svými hříchy a svou laxní vlažností neprozřetelně podvolili. Je na nás, abychom těmto poselstvím věnovali náležitou pozornost a důsledně o ně dbali. Rok růžence a Rok Eucharistie, které vyhlásil Jan Pavel II., jsou takovou odpovědí na Boží pokyn a tato nabídka přichází opravdu v nouzi nejvyšší.

Není to vůbec náhoda, že Rok Eucharistie byl vyhlášen na Světovém eucharistickém kongresu právě v Mexiku, v zemi, která vděčí za své příkladné obrácení a svou hromadnou záchranu Panně Marii a uctívá ji ze všech nejvíce. Ona se tu zjevila před půl tisíciletím právě v oné podobě, v jaké ji popisuje Zjevení svatého Jana, jako Neposkrvněná Panna, která šlape po hlavě Hada. Eucharistie a Maria jsou nerozlučně sdružené záchranné sloupy, které jediné nás mohou zachránit ve vlnobití novodobého modlářství a obnovit nezbytné čerpání milosti z jediných možných zdrojů. Nestačí však, aby se k těmto sloupům uchýlila a připoutala jen admirálská loď, ale také všechny doprovodné lodě místních církví, jinak se vystavují vážnému nebezpečí, že utonou v současném hrozivém vlnobití.

Z roku Eucharistie však již uplynula celá jedna čtvrtina. Projevilo se to už opravdu výrazně na životě našich církevních obcí?

-red-

Vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie

Právě když jsme připravovali toto číslo, sešlo se v Mexico City na 10 milionů poutníků, aby oslavili Pannu Marii, patronku Ameriky. V tom nemá Guadalupe konkurenci.

Ačkoliv jsme se již několikrát věnovali na stránkách Světla největšímu poutnímu místu světa a největšímu zázraku Boží milosti v Guadalupe v Mexiku, okolnosti nás nutí, abychom se k tomuto místu vraceli stále znovu a odkrývali další podrobnosti a souvislosti, které jsou pro nás více než významné. Ukáže je nám již známý Paul Badde ve svém rozhovoru pro agenturu Zenit.

Jaký význam má Guadalupe pro světovou církev?

Všichni se domníváme, že Amerika je součástí západního světa. Zapomínáme však, že Asie a Afrika byly takřka ve stejné době cílem misijního působení katolické církve. Můžeme však zcela jednoznačně říci, že Jižní Amerika je křesťanským kontinentem, ačkoliv byla stejně tak cílem objevování jako Afrika a Asie. Jen v Latinské Americe se křesťanství skutečně etablovalo. Pro tvářnost světa bylo zjevení Panny Marie Guadalupské nejvýznamnější událostí minulých staletí a Guadalupe je také největším poutním místem ze všech poutních míst všech světových náboženství.

Jak si máme představit setkání kultur, když Kolumbus objevil Ameriku?

Španělsko bylo tehdy největší vojenskou velmocí, bylo něco jako Amerika starého světa. Země byla po vojensko-technické stránce na nejvyšším stupni civilizace a stála proti sotva rozvinutým indiánským národům. Když Kolumbus objevil jeden karibský ostrov, narazil na primitivní kultury doby kamenné. Byl to opravdový střet kultur, který indiáni nepřežili. Byli zde zcela vyhlazeni.

Několik let po Kolumbovi r. 1519 dorazil do Mexika Hernando Cortez. Co zde našel?

Kultura Aztéků byla vysokou kulturou a kulturou doby kamen-

né současně. Kultura s velkými městy, s vybudovanou infrastrukturou, s elitou s vysokým vzděláním. Neznala však kolo a nepoužívala železo. Zvláštním znamením aztécké kultury byla temná víra, určitý druh smrtelného viru, kterým byli Aztékové opravdu napadeni.

V jakém smyslu?

Byl to určitý druh kanibalské, a přesto strašně rozšířené kultury lidských obětí. Aztékové věřili, že musí bohům přinášet lidské oběti, aby slunce každé ráno opět vyšlo. Z této myšlenky se stalo kolektivní šílenství. Tisícům lidí bylo na vrcholku pyramidy vyrváno za živa srdce z těla, aby byli bohové udobřeni. Když Španělé vstoupili do země, viděli tento vražedný rituál, při kterém byl člověk přehnut přes balvan, aby hrudní koš byl vyjpatý a mohl být rychlým řezem kamenného nože otevřen a aby bylo vytaženo ještě bušící zkr-

vavené srdce. Viděli zakrvácené holohlavé chrámové kněze, kteří si museli dlouhými nehty každý den vytahovat z uší zaschlou krev. Pro Španěly to byl nesnesitelný pohled. Byli přesvědčeni, že to musí okamžitě přestat. První opatření, které učinili, bylo, že postavili do chrámů malé sošky Panny Marie.

Často slyšíme, že křesťanské misie zničily vyspělé kultury, a tak lidem uškodily; jak je tomu v případě Mexika?

V hodinách dějepisu se učíme, že Španělé začali ihned s vládou teroru, jakmile vstoupili do země. Aztécká literatura to však popisuje poněkud jinak. Po dobytí Mexika se zcela mění její tón. Je náhle novým způsobem plná naděje a radosti, jako by byla naplněna ranními červánky. To tu předtím vůbec nebylo. Až do příchodu Španělů byla literatura i hudba nepokrytě trudnomyslná a melancholická. Převládajícími tématy byla smrt a pomíječnost.

Ale přesto postupovalo dobývání v prvních letech vysloveně krvavě...

Na jedné straně ano, ale nikoliv jen skrze Španěly. Ve skutečnosti to byly indiánské pomocné národy, které mnoho lidí připravily o život. Cortez dokázal díky tlumočnickům s rozličnými kmeny, které Aztékové po staletí utlačovali, vytvořit koalici. Po-dařilo se mu to, ačkoliv Španělé

měli sami sotva 1500 mužů a proti nim stály miliony Aztéků. Španělští františkáni si dali dokonce zbrousit své zuby, aby se naučili lépe aztécké řeči, což si dnes ani neumíme představit. Uprostřed dobývání se pokoušeli přesvědčit Aztéky o víře v Krista. Ale pokřtěna byla pouze hrstka.

Jací byli Španělé v očích Aztéků?

Podle starých proroctví měli do země vtrhnout bílí bohové ze západu. Aztékům se zdálo, že tento moment nastal, když Španělé vstoupili na pevninu. Setkání se Španěly v nich vyvolalo šok, údiv a ohromení současně. Ještě nikdy neviděli koně a střelné zbraně. Aztékové byli velice odvažní a stateční bojovníci. Ale tomuto odlišnému duchu křesťanů vůbec nedorostli. Křesťané neměli žádné svaté hory, svaté háje. Pro křesťany nebyl Bůh někým, kdo sedí na stromě nebo na měsíci a klátí nohama. Ničeho z toho, před čím se Aztékové třáslí, se křesťané nebáli.

Přesto Aztékové z křesťanství máloco pochytili. První misijní pokusy františkánů, které Cortez přivezl, zcela troskotaly, a to až do zjevení Panny Marie.

Jednoho rána 9. prosince 1531 byl Juan Diego, katolický novokřtěnec, na cestě do hlavního města. Za ranního svítání uslyšel na jednom návrší krásné ptačí hlasy, jaké předtím nikdy neslyšel. Ptáci, peří a barvy byly pro Aztéky velice důležité. Pro Juana Diega to bylo, jako by byl osloven ptačím zpěvem v té nejkrásnější řeči. Chtěl jít za těmito hlasy. Když vyběhl na návrší, ptačí hlasy náhle přestaly. Mís-to toho slyšel jasný lidský hlas, který volal shora: „Jene, Jeničku, milý Diego, pojď přece ke mně!“ Byla to žena, která stála v ranním úsvitu. Sedlák se s hlasitým vzlykáním vrhl na zem. Žena řekla: „Já jsem Neposkvrněné Početí a chtěla bych tvému národu ukázat pravého Boha. Na tomto návrší musí být postaven kostel, do

Aztékové konali krvavé lidské oběti

kterého budou lidé přicházet, aby sem mohli přinést své starosti.“

Návrší, na kterém se Maria zjevila Juanu Diegovi, bylo zasvěceno aztécké bohyni mateřství. Biskup, za kterým zjevení Diega poslalo, se domníval, že se tu pod pláštěm křesťanství pěstují pohanské kultury, a byl velmi skeptický. Juan se vrátil na pahorek. Chtěl poprosit Paní, aby mu dala nějaký důkaz, který by biskupa přesvědčil. Tentokrát zde uviděl nejkrásnější květy jako nádherný barevný koberec. Maria řekla: „Běž a natrhej květiny jako důkaz.“ Udělal to. Ona se podívala na květiny, vzala je ještě jednou do ruky, dýchla na ně a položila do jeho prostřeného pláště. Juan Diego šel zpět k biskupovi. Po počátečních obtížích byl k biskupovi vpuštěn, v neposlední řadě proto, že květiny nádherně voněly a služba tím byla omámená. Biskup rozevřel plášť a květiny vypadly na zem. Na plášti zůstal známý obraz.

Co na něm bylo vidět?

Představoval mladou ženu ve hvězdnatém plášti, který byl jako ranní červánky. Navíc měla zlatý průsvitný závoj, který jako by plaval na plášti. Barvy je možno popsat jen obtížně. Nebe se otevírá oválně mezi mraky, v průzoru stojí Paní před vycházejícím sluncem a šlape po měsíci. Zrak má sklopený a ruce sepnuté. Malý muž se pevně drží jejího pláště.

Není to obraz, jaký popisuje Zjevení svatého Jana?

Tak tomu rozuměli křesťané. Pro indiány však to byl obraz s více než tisíci slovy o mnohem bohatším významu. Obraz je doslova nasycen symbolikou. Panna stojící před sluncem znamená, že je silnější než slunce. Nyní už indiáni nepotřebují obětovat krev, aby dali vzejít slunci. Maria stojí na měsíci, to znamená, že porazila měsíčního boha. Aztékové v tomto obraze četli jako v knize. Pro ně byla Panna jednou z nich. Oni se stejně jako

Španěle s Paní zcela identifikovali. Všechny hrůzy, které prožili, se díky ní staly lhotejnými. Mohli podle obrazu tančit a zpívat. V milionech se hrnuli do Církve. Během krátké doby se dalo pokřtít 9 milionů indiánů. Tento obraz byl branou, kterou celá Latinská Amerika vplula do Církve. I papež měl obraz postavený na svém stole. On ví, že je to velice důležitý obraz. Ale ví také o rozdílu mezi tímto obrazem z Guadalupe a jinými obrazy, i těmi nejkrásnějšími.

V obraze vězí mnoho tajemství a zázraků. Z jakého materiálu je vlastně plášť zhotoven?

Je utkán z vláken agáve, z toho nejlevnějšího materiálu, který byl k dispozici, v kvalitě pytle na brambory. Za normálních okolností se vlákna rozpadnou během dvaceti let. Toto tkanivo však už přetrvalo více než čtyři sta let v kostele v Mexico City. Vypadá jako hedvábí, které bylo právě zhotoveno.

Prý není známo, jakým druhem barev byl obraz vytvořen.

Obraz je vysloveně barevný, ale nejsou na něm žádné části-

ce barviva. Nemá žádný podklad. Každý malíř ví, že plátno se musí nejdříve opatřit podkladem, na kterém by barvy držely, aby se vlákna nerozestoupila. Tento obraz je barevný, ale nejsou na něm barvy. Jedná se o přímé zbarvení vláken, ale způsobem, který je dosud nevyšvětelný. Někteří říkají, že barvy mají charakter motýlů nebo květů, které nejsou nabarveny, ale jsou samy barevné. Kromě toho se barvy mění jako ochranné krycí zbarvení některých zvířat. Obraz vznikl proti všem pravidlům malířského umění.

Je srovnatelný s Turínským plátnem?

To by bylo absolutně jediné srovnatelné dílo. Jenže obraz Paní Guadalupské je mistrovské barevné dílo. Turínské plátno je spíše obraz stínů, je zcela lehké, obdivuhodně působivé. Nikdo neví, jak zobrazení vzniklo. Ale zde v Guadalupe se jedná o dokonale vypracovaný obraz.

Je jisté, že hvězdy na Mariině plášti zobrazují hvězdnou konstelaci v den zjevení. Mimoto digitální technika objevila v Marii-

ných očích obraz, který je pouhému oku skryt.

Při stonásobném zvětšení pod mikroskopem vidíme v očích Paní malé postavy. Je to scéna, která zcela odpovídá epizodě odhalení obrazu. Vidíme biskupa a indiána, indiánskou rodinu a překladatelku. Někdo by mohl říct, že je to jen zbožné přání. Proti tomu hovoří skutečnost, že obraz je v obou očích naprosto identický a je tak podrobný, že by to žádný malíř nedokázal. Kromě toho obrazy jsou nejen identické, ale vykazují přesně zakřivení, jak se scéna v jednotlivých očích zrcadlí. Pro člověka je naprosto vyloučeno, aby něco takového dokázal zhotovit.

Také Vaše kniha o Guadalupe obsahuje velmi pozoruhodné prvky. Jak k tomu došlo?

Bylo mi 51 let, když jsem se poprvé doslechl o Guadalupe. Vyprávěla mi o něm jedna mladá poutnice v Bosně. Znam Lurdy a Fatimu. Ale tento velký příběh jsem neznal. Jako by byl přes Atlantik natažen velký filtr, který nedovolil, aby to ke mně proniklo. Je to však příběh, který hýbá celým světem. Nemohl jsem uvěřit tomu, jak to, že jsem o tom ještě nic nenapsal, a pomyslel jsem si: Je-li pravda to, co mi tato poutnice vypráví, musím o tom napsat knihu. Jako novinář jsem hledal přirozeně vždy nějaké příběhy, které druzí ještě neobjevili.

Byl jsem tehdy v časopisu FAZ. Bylo to s ním špatné. Krátce před odjezdem jsem se dověděl, že byl zastaven, a já jsem dostal výpověď. To bylo pro mě velké štěstí. Nyní jsem tedy měl čas dělat rešerše jako nikdy předtím. Když jsem přijel do Mexika, mohl jsem před obrazem padnout na kolena, žasnout a modlit se. Bylo to přesvědčující.

Věděl jste už o obraze leccos. Bylo to něco jiného - stanout před obrazem?

Nepochybně. A to tak, že jsem nemohl přestat, každý den

jsem tam přicházel a trávil jsem před obrazem hodiny. Když tam přijdete jako poutník, pomodlíte se Otčenáš, koupíte si růženec, zúčastníte se mše svaté a v podstatě k obrazu nepřijdete. Já jsem však byl sám. Měl jsem čas. Nikdo mě nevolal. Nikdo mě nehonil. Mohl jsem před obrazem trávit celé dny. A záhada byla stále větší. Jako milostný vztah. Jako bych se zamiloval a chtěl jsem Paní vidět stále znovu.

Když v roce 2002 papež svatořečil Juana Diega, mohl jste jako vatikánský korespondent být opět u toho. Letěl jste do Mexika s papežem. Jaké to bylo?

Bylo to nádherné sedět s papežem v jednom letadle. Také Mexičané papeže milují. Při odletu se shromáždili na ulicích Mexico City a vysílali zrcátky malé světelné signály za odlétajícím letadlem. Bylo to jako malý hvězdný zázrak za bílého dne. Podobně na mě zapůsobilo i samotné svatořečení, i když jsem mohl obraz vidět jen za sklem.

Nyní je vývoj v Latinské Americe velmi povážlivý. Katolická církev, i když je životná a roste, se dostává do těžkostí. Šíří se sekty, především ze Severní Ameriky, které bojují proti katolické církvi i proti Marii. Jak vidíte tento vývoj?

Je přirozené podvrtný a hrozivý. Kdo chce napadnout Církev, a to nejen v Latinské Americe, musí vystupovat proti Marii. Pak se teologie stává ideologií. Kdo dává stranou Marii, ochuzuje Syna. Maria je a zůstává Ježíšovou Matkou. Nikdo mu nikdy nebyl tak blízko jako ona, v těhotenství, v porodu i ve smrti a nakonec i ve slávě. Ježíš nesl a nese její rysy. Nikdo se na světě více nepodobal své matce jako Syn a nikdo se nepodobal více Synu než Maria.

Překlad -lš-

(Srov. Jan 1,3-4; Jan 8,24)

Bůh, který oplodňuje všechny život, vychází vstříc svému tvor, který je prach a popel, aby mu předal božské sémě, které nikdy neumírá.

Všechny věci povstaly skrze něho a bez něho nepovstalo nic z toho, co povstalo.⁽³⁾

„Kdo jsi ty?“ ptali se ho Židé. „Já jsem počátek všech věcí.“⁽⁴⁾ „Jestliže nevěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších.“⁽⁵⁾

Jistě, Já jsem počátek všech věcí na nebi i na zemi, moře, propastí, hvězd a stromů, květů, plodů, všeho stvořeného a všeho, co bude stvořeno.

Já jsem počátek každého přirozeného života a každého života v milosti, všechno má ve mně počátek. Všechny věci byly stvořeny skrze mne a kvůli mně⁽⁶⁾: světlo, pohyb, inteligence, každá bytost a všechno živé přijímá ode mne své bytí a svůj život, protože Já jsem ten, kdo oživuje každou věc, beze mne všechno by se vrátilo do nicoty.

Na počátku jsem byl Já⁽⁷⁾. Miloval jsem tě a tys byl přítomen v mém myšlení. Pro tebe existuje minulost a přítomnost, pro mne je všechno přítomné: můj pohled obsáhne v jednom bodě čas a objímá věčnost; od věčnosti jsem tě vykupoval, protože jsem tě miloval, a nabízel jsem se Otci v oběť za tebe.

Vpravdě ti říkám: Dříve než byl Abrahám, já jsem.⁽⁸⁾ Já jsem Věčnost neměnitelná a všechny mé dokonalosti a vlastnosti jsou v ní obsaženy. Kdybych nebyl věčný a bez počátku a počátek všech věcí, nebyl bych Bůh. Ale já jsem Bůh!

Já jsem Bůh, který se stal člověkem z lásky, který chtěl trpět

JÁ JSEM (2)

a být obětí na usmíření hříchů, a ctil jsem tak svého Otce a vzdával mu nekonečnou slávu.

Poznej svůj počátek, kterým jsem Já, žij z víry, prokazuj mi čest všemi svými skutky, raduj se z toho, že jsem přijal od Marie lidské tělo a stal jsem se chlebem v Eucharistii, přitahován obrazem Nejsvětější Trojice v tobě, a to jen proto, abych měl radost, že tě činím šťastným.

Neboj se, pojď: Raduj se z vesmíru a mám svou rozkoš mezi lidskými syny.⁽⁹⁾

Poděkování

Můj Bože, klaním se Tvé velikosti a Tvé něžnosti. Tvůj majetát mě drtí, Tvá láska mě přitahuje, volá mě a vlévá mi důvěru. Ty jsi Bůh na Sinaji a také Bůh v jeslích, na Kalvárii a v Eucharistii.

Tvoje moc mě oslepuje, ale přitahuje mě k Tvému milosrdenství. *Byl jsi již na počátku a to byl život⁽¹⁰⁾*, ale byl jsi můj a byl jsi pro mne. Pro Tebe neexistuje minulost ani budoucnost, proto jsem byl vždy přítomen ve Tvém Srdci.

Vím, že jsi přišel k vlastním, a tvoji tě nepřijali⁽¹¹⁾; ale já tě přijímám s celou vroucností.

Zanechej v nebi všechnu svou velikost a svůj jas, ty uvidím jednoho dne, tak doufám v tvé milosrdenství, a nyní přijď

ke mně, ty, který ses stal Chlebem z nebe. Přijď! Přijď maličký, jako když jsi spal v Mariině náruči a jako když jsi pracoval v Nazaretě, aby ses mi zdál více blízký, než když jsi tvořil svět.

Přijď, Ježíši. Klaním se Ti v nesmírné vděčnosti.

Maria, dej, abych miloval Tvého Syna Ježíše jako Počátek všech věcí, ne ve strachu, který paralyzuje a odnímá odvahu, ale s nesmírnou láskou. Amen.

Myšlenka pro život

Každá situace bude pro mě drahocenná, když vidím, že je to vůle Boha, od něhož pocházejí všechny věci, z tohoto Počátku bez počátku.

Předsevzety

Pane, budu milovat své kříže, pozvedat svého ducha nad jakoukoliv věc, budu stejně připravený k radosti nebo k bolesti, k zdraví nebo nemoci, k světlu nebo temnotám.

- Ježíši, prosím Tě za kněze a řeholníky, abys Ty byl vším v jejich životě.
- Aby rodiny přijímaly život a každé dobro jako Tvůj dar.

⁽³⁾ Jan 1,3-4

⁽⁸⁾ Jan 8,58

⁽⁴⁾ Jan 1,1

⁽⁹⁾ srov. Př 8,30-31

⁽⁵⁾ Jan 8,24

⁽¹⁰⁾ srov. Jan 1,14

⁽⁶⁾ Jan 1,16

⁽¹¹⁾ Jan 1,11

⁽⁷⁾ srov. Jan 1,1

Vzhledem k stále rostoucí temnotě, zmatku a zaslepenosti, které ohrožují člověka na celém světě a nahrávají mocí temna, musíte se spojit do neotřesitelného společenství víry a důvěry v moc modlitby a lásky. Pravá vítězství se nezískají zbraněmi, ať jsou sebezbožnější. Nejsilnější zbraní je modlitba a láska.

Vyzbrojte se k tomuto boji. Vaší Vůdkyní je moje milovaná Matka. Dělejte, co vám řekne, a důvěřujte jí. Nic vám nemůže uškodit. Moc lásky zvítězí.

Zůstaňte této lásce věrní. Je to Láska, která již zvítězila na kříži a které nemůže uškodit žádná moc světa ani moc zla.

Zůstaňte pod světlou zástavou této svaté Lásky, pod praporem vaší Matky a Královny.

Ježíš k Františku Marii od Ukřižované Lásky

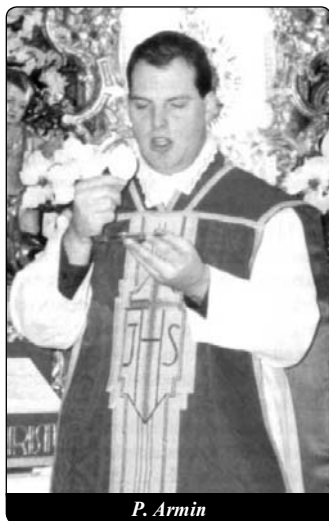
Prostě tak silně věřím v sílu modlitby

Sestra Marie Terezie Diplová z Winsdorfu u Pasova vstoupila jako 24letá do kláštera klarisek-kapucínek v Asisi. Tam složila v roce 2000 věčné sliby. Vypráví, jak objevila své povolání.

* * *

Naše velká láska začala, když mi bylo šestnáct. Armin měl tehdy sedmnáct. Byli jsme velice zamilovaní. A neměl to být plamen, který hasne po několika týdnech. Sedm roků jsme byli nerozlučnými přáteli a trávili jsme spolu každou volnou minutu. Všichni, kteří nás znali, považovali nás za vysněnou dvojici. A skutečně jsme jí byli.

Oba pocházíme z dobrých katolických rodin. Ale v čase dospívání nám z naší víry nezbylo nic kromě povinné účas-

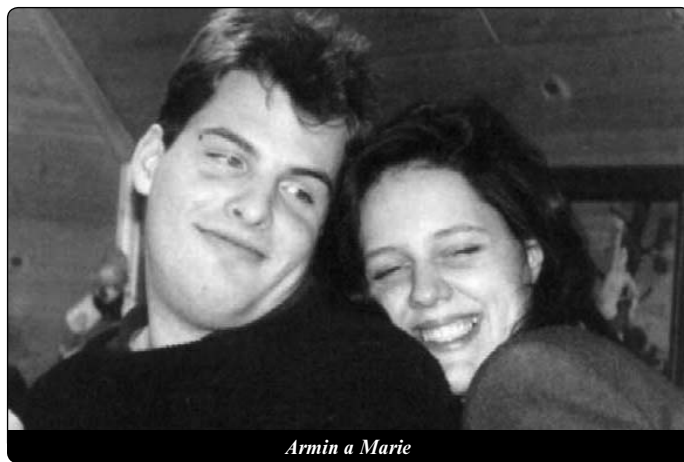

P. Armin

ti na mši svaté. Plynula léta, co jsme nebyli u zpovědi, a téměř vůbec jsme se nemodlili. Když jsem jako 18letá poprvé četla knížku o Terezii z Lisieux, pomyslel jsem si: To bych chtěla i já, pomáhala bych Ježíši nést kříž za hříšníky. Ale současně jsem věděla, že je to nemožné, vždyť jsem měla Armina. Nikdy bych ho nedokázala zranit. Ale myšlenka mě napadala stále znovu a já jsem řekla Bohu: „Jestliže mám žít jen pro tebe, musíš to nějak zařídit.“ I když moje láska k Arminovi byla oprav-

du velká, úplně mě nikdy ne naplňovala.

Inspirováni jinými začali jsme se spolu modlit růženec. Když jsme se modlili, měli jsme z to-

Armin a Marie

ho stále větší radost. Armin složil maturitu a nastoupil civilní službu. Měli jsme 22 a 23 roků a zdálo se nám, že přišel čas, abychom pomýšleli na svatbu. I když jsme se velice milovali, existovala tajemná překážka.

Jednoho dne, právě jsme byli v Altöttingu, mi Armin najednou řekl: „Marie, já velice cítím, že se mám stát knězem.“ V prvním okamžiku jsem si pomyslela: „Ano, Pane, tys to vyřešil. Našel jsi cestu, jak se ti mohu úplně darovat.“ Když jsem se Arminovi svěřila se svým tajným přáním, odpověděl mi: „Já jsem si toho na tobě všiml už před několika roky.“ Od toho dne se všechno změnilo. Nadále jsme se scházeli, ale úplně jinak. Každý pomáhal tomu druhému jít cestou povolání. Po půl roce Armin vstoupil do semináře v Pasově. Rok nato jsem já vstoupila do kláštera.

Náš spasitel při poslední večeři, tu noc, kdy byl zrazen, ustanovil eucharistickou oběť svého těla a své krve, aby pro všechny časy, dokud nepřijde, zachoval v trvání oběť kříže a aby tak své milované snoubence Církvi zanechal památku na svou smrt a na své vzkříšení: svátost milostivé lásky, znamení jednoty, pouto bratrské lásky, velikonoční hostinu, v níž je požíván Kristus, duše se naplňuje milostí a dává se nám záruka budoucí slávy.

(II. vatikánský koncil, SC 47)

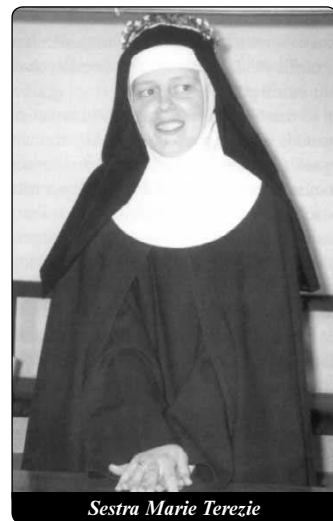
Klausura bylo to jediné, co jsem chtěla, protože mě vždy přitahoval skrytý život. Z tohoto místa mohu o mnoho lépe pomáhat Arminovi. On mi vždy ří-

jsem opět všechno zpět, ale jinak. Bez závislosti.

Když v roce 1997 způsobilo zemětřesení škody i na našem klášteře, Armin mi zatelefonoval a zeptal se na mě. Od toho okamžiku si sem tam zavoláme nebo si s dovolením matky představené píšeme.

V roce 2000 se jako jáhen mohl zúčastnit mých věčných slibů. Pro všechny to byla samozřejmě nepopsatelná radost. Matka Veronika prozradila naše tajemství: „Tito dva už teď mohli být i manželé.“ Několik měsíců později byl vysvěcen na kněze.

Miluji Armina stále, ale tato láska je duchovní. Materiálně se už o něho postarat nemohu. Ale nejsem proto smutná, protože vím, že existuje „potom“ a existuje „nebo“. Všech-

Sestra Marie Terezie

no, co děláme, děláme pro Ježíše, proto se vnější odloučení stávalo stále lehčí, zatímco láska hlubší. Mám z toho velkou radost, že nám oběma daroval Bůh duchovní povolání. Tak jako kdysi můžeme i nadále kráčet svou společnou cestou, sice odloučení, ale duchovně spojeni. Vždyť Armin byl pro mě na zemi ten nejdražší a Pán mu daroval to největší, co na zemi existuje: kněžské povolání.

Z *Vítězstvo srdce* 39/2004
přeložil-lš

PAPEŽ PIUS XII. (45)

FDR, jak je Roosevelt podle svých iniciál krátce jmenován, je katolickými hlasy znovu zvolen.

Hned potom 6. listopadu znovuzvolený prezident, který se zotavuje na svém venkovském sídle Hydeparku z vyčerpávající volební kampaně, očekává k obědu zvláštního hosta: Eugenia Pacelliho, kardinála státního sekretáře.

Pacelli sem přijíždí z New Yorku, kde se ubytoval v domě Rooseveltova přítele Mr. Myrona Taylora, ocelářského magnáta.

Přesně ve 13 hodin vchází budoucí papež do protáhlého venkovského domu branou, kterou zdobí znak se třemi růžemi na dlouhém stonku. „My Rooseveltové pocházíme z Holandska,“ vysvětluje prezident svému hostu původ znaku. „Když jsme v Novém Amsterdamu, dnešním New Yorku, přišli na venkov, jmenovali jsme se ještě Rosenveltové a přinesli jsme si jen tyto tři růže a svou rodinnou tradici.“ Pacelli je natolik znalcem lidí, že už po krátkém rozhovoru rozpozná zvláštnosti hranatého muže, který se musí při každém kroku těžce opírat o paži své choti Eleonory, poněvadž je od dětství ochrnutý. Také na prezidenta zapůsobil jeho host silným dojmem. Zdalipak asi oba muži tušili, když si sedali ke stolu, že právě oni budou spolupracovat tvář naší doby v blízkých se těžkých letech?

Jeich rozhovory přecházejí na španělskou občanskou válku, v níž v této době stojí veřejné mínění Ameriky na straně republiky a odporuje zájmům církve, která drží s Frankem.

Také se během této rozmluvy vedla u stolu řeč o tom, že by navázání diplomatických styků mezi Washingtonem a Vatikánem, o které se Roosevelt slíbil zasadit, nenašlo zatím v kongresu většinu. Tak tomu bylo, jak řečeno, na podzim 1936.

O tři roky později je Pacelli papežem a je válka. Tím začíná nová éra také ve vztazích mezi novým vládcem ve Vatikánském paláci a starým vládcem v Bílém domě. Osobní důvěra, kterou k sobě pocítili Pius XII. a Roosevelt 6. listopadu 1936, může nyní nést své plody.

Večer 22. prosince 1939 zvoní telefon v bytě Myrona Taylora, ocelářského prezidenta. Snad obchodní telefon z jeho firmy? Pán domu – necítí se tyto dny zrovna zdravotně nejlépe – musí být teprve přivolán. Když Mr. Taylor vezme sluchátko do rukou, hlásí se telefonistka z Bílého domu.

„Halo,“ ozývá se z telefonu temný hlas FDR a ptá se: „Myrone, jste připraven převzít úkol nejvyšší důvěry a nejvyšší zodpovědnosti?“

Mr. Taylor, který se, jak bylo řečeno, cítí churavý, doufá, že to nebude nic naléhavého.

„Ale ano,“ odpovídá Roosevelt, „je to naléhavé!“ Příštího dne 23. prosince Taylor zjišťuje, že je jmenován osobním zmocněncem prezidenta USA u Svatého stolce.

Papež Pius XII., ochotněji ke kompromisům než jeho předchůdce, vyslovil souhlas s Rooseveltovým návrhem vyslat osobního zmocněnce místo oficiálního velvyslance, k němuž by potřeboval souhlas kongresu. Jmenování Myrona Taylora je ještě téhož dne apoštolským delegátem ve Washingtonu, arcibiskupem Amletem Giovannim Cicognanim, hlášeno do Říma.

S datem téhož dne píše prezident USA papeži do Říma dopis, první z nesčetné korespondence, která trvala celou válku až do Rooseveltovy smrti.

„Vaše svatosti,“ píše FDR mimo jiné, „myslím, že zatímco diplomaté diskutují v těchto vánočních dnech o novém uspořádání, tento nový řád je již na blízku. Masy doufají, že s pomocí Vaší Svatosti mohou být ne-

přátelství urovnána, že jen díky Vaší dobrotě může být učiněno po právu spravedlnosti proti nespravedlnosti, která se stala. Proto si přeji, abyste věděl, Vaše Svatosti, že pošlu k Vaší Svatosti osobního zmocněnce, aby naše společné síly podpořil při řešení tohoto konfliktu.“

Tento dopis končí: „Srdečně – Váš FDR.“

7. ledna 1940 odpovídá Pius XII. v dopise: „Excelence, jsme velmi pohnuti ušlechtilým úmyslem Vašeho poselství, ze kterého promlouvá duch vánočního zvěstování a touha spolupůsobit při řešení těžkých lidských problémů. Za těchto okolností bude Váš reprezentant přijat se všemi poctami. Vzpomínáme si přitom s velkou radostí na naši nezapomenutelnou návštěvu u amerického národa a na dny naší osobní známosti.“

Po přijetí této povzbudivé odpovědi papeže pozve prezident Mr. Taylora k sobě do Bílého domu. Tam byly mezi nimi projednány poslední detaily mise. V pověřovacím dopisu, který dá FDR svému osobnímu zmocněnci, stojí: „Poprosil jsem Mr. Taylora, svého starého dobrého přítele, aby Vaší Svatosti předal mé nejsrdečnější pozdravy a současně vyjádřil opravdovou naději, že společné ideály víry a lidskosti najdou řešení a že se nám podaří uskutečnit mír, který všem národům přinese život ve svobodě, založené na víře v Boha.“

Myron Taylor opouští Ameriku 16. února a přistává v Neapoli a 27. téhož měsíce je přijat Piem XII. ve Vatikánu.

„Vždy, kdykoli to budete považovat za nezbytné, můžete se bez okolků obrátit přímo na mne,“ dává papež Rooseveltovu zmocněnci na vědomí a poskytuje mu tím privilegium, jaké před ním neobdržel žádný diplomat. Papež je k Taylorovi plný vybrané zdvořilosti. Roosevelt je polichocen.

Zvláštní zmocněnec se dvěma asistenty a třemi spolupracovníky se usídlil v luxusní řadě pokojů hotelu Excelsior na Via Veneto. Z jeho pokoje vede přímé spojení k pracovnímu stolu papeže ve Vatikánu a druhé za moře ke stolu prezidenta v Bílém domě.

Tímto 27. únorem se USA zřikají toho, čeho se od roku 1867 pevně přidržovaly: oficiálně ignorovat Vatikán. Ale už na podzim roku 1941 dochází mezi papežem a americkým prezidentem k prvním názorovým rozdílným – na Rusko.

V dopise z 3. září 1941 píše FDR papeži: „Informace, které ke mně z Ruska pronikají, mi potvrzují, že jsou tam kostely opět otevřeny. Nabyl jsem přesvědčení, že ruská vláda jako výsledek z nynějšího konfliktu uzná svobodu víry.“

Na to 20. září následuje odpověď Pia XII.:

„Svatý stolec odsuzuje komunistický ateismus, odsuzuje sovětskou doktrínu týkající se individuální svobody člověka, vůči ruskému lidu však chová otcovskou lásku.“

Do této názorové spleti se chtěl vmístit také ještě Berlín. SD, německá bezpečnostní služba, jako léčku získala jednoho vysokého rakouského duchovního, který měl proti ruským nabídkám nasadit německou návnadu, že Hitler je připraven katolické církvi v poraženém sovětském Rusku poskytnout volnou ruku misiím.

(Pokračování)

Křesťanské sdružení zrakově postižených a jejich příznivců AVE upřímně děkuje všem laskavým dárcům, kteří svými finančními příspěvky umožňují těžce zrakově postiženým členům našeho společenství duchovně růst. Zraková vada bývá často překážkou v možnosti plného zapojení takto postižených lidí do akcí pořádaných například jejich farností – hlavně do exercícií. Důvodů je několik:

- 1. chybí jim duchovní literatura tištěná v Braillově slepeckém písmu;
- 2. potřebují průvodce pro orientaci v neznámém prostředí;
- 3. neobejdou se bez slovní komunikace v různých situacích praktického rázu.

Proto sdružení AVE pořádá každoročně týdenní duchovní obnovu spojenou i s vycházkami do přírody, což je pro zrakově postižené rovněž velmi důležité. Letos v srpnu – stejně jako ve dvou předchozích letech – jsme prožili krásný týden v Mezinárodním centru duchovní obnovy v Hejnicích. Takováto akce ovšem vyžaduje zapojení řady ochotných a schopných průvodců, případně asistentů. Jen málokterý nevidomý si však může dovolit ze svých prostředků uhradit náklady spojené s průvodcovskou či asistentickou službou. Proto s povděkem přijímáme každý, i sebemenší finanční dar k zajištění průvodců pro členy našeho společenství.

Činnost sdružení AVE se ale neomezuje pouze na tyto týdenní duchovní obnovy. Dvakrát do roka – na jaře a na podzim – připravujeme víkendová setkání s duchovním a kulturním programem, pořádáme zájezdy do českých a moravských diecézí (zatím jsme navštívili Plzeň, Opavu, Velehrad a Náměšť nad Oslavou) a zajeli jsme i do Polska (do Wadowic, Krakova a Czenstochové).

Aktivní složkou našeho sdružení je komorní smíšený sbor. Ačkoli zkouší jen jednou měsíčně (jeho členové se sjíždějí z celé republiky), poměrně často vystupuje při bohoslužbách, ale i samostatně v různých pražských i mimopražských kostelích. Také sbor zápasí s finančními těžkostmi, neboť je zapotřebí zajistit jeho mimopražským členům noclehy a všem průvodcovskou službu. Sbor také uvítá každého nového – nejen zrakově postiženého! – zájemce, který by si s námi chtěl zazpívat. Již nyní máme mezi sebou čtyři „normálně vidící“ přátele – a všichni jsme „naladěni na společnou vlnu“!

Kontaktní adresa: Křesťanské sdružení ZP a jejich příznivců AVE, (k rukám RNDr. Dagmar Koutské), Vladislavova 12, 110 00 Praha 1, telefon: 296 243 330, linka 172, e-mail: dagmar.koutska@charita.cz, číslo bankovního konta: 181789580/0300.

V Praze 20. 11. 2004

PLÍŽIVÝ TOTALITARISMUS

Evropský ministr Rocco Buttiglione byl v Mnichově vyznamenán nadstranickým sdružením „Mladí Evropané“. Vedoucí bavorského stálého zastupitelství v EU Hubert Daßloch v pochvalné řeči označil Buttiglioneho za křesťanského filozofa, který umí domyslet budoucí důsledky současné přítomnosti. Vyznamenán ve své řeči upozornil na nebezpečí plíživého totalitarismu, který prosazuje jedno své dogma: „Existuje jen jedna pravda, a to je pravda, že žádná pravda neexistuje.“ Dnes nám nehrozí ani tak nebezpečí radikálního islámu, nýbrž trend žít bez mravního svědomí a mravních hodnot. Jestliže chce společnost prosazovat svobodu k hříchu, musí také ponechat křesťanům svobodu, aby řekli, co je to hřích. Ježíš Kristus také nebyl vždy správně chápán. Neřekl cizoložníci: „Ani já tě neodsuzuji, najdi si nového milence“, nýbrž „Jdi a už nehřeš“.

STARÉ BOTY

V Rakousku posílají salzburské hejtmance Gabriele Burgstallerová k Vánocům jako dárek krabice se starými páry bot. Je to odpověď na její snahu přikázat zemské nemocnici v Salzburgu, že musí provádět potraty. „Dárci“ tak postupují v přesvědčení, že hejtmanka a její spolupracovníci změní svůj názor.

Liturgická čtení

Neděle 9. 1. – svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1-4.6-7
 Ž 29(28),1-2.3ac-4.3b+9b-10
 Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)
 2. čt.: Sk 10,34-38
 Ev.: Mt 3,13-17

Pondělí 10. 1. – ferie

1. čt.: Žid 1,1-6
 Ž 97(96),1+2b.6+7c.9
 Odp.: srov. 7c (*Klaňte se mu, všichni jeho andělé.*)
 Ev.: Mk 1,14-20

Úterý 11. 1. – ferie

1. čt.: Žid 2,5-12
 Ž 8,2a+5.6-8a.8b-9
 Odp.: srov. 7 (*Ustanovil jsi svého Syna nad dílem svých rukou.*)
 Ev.: Mk 1,21b-28

Středa 12. 1. – ferie

1. čt.: Žid 2,14-18
 Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9
 Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 1,29-39

Čtvrtek 13. 1. – nez. pam. sv. Hilaria

1. čt.: Žid 3,7-14
 Ž 95(94),6-7.8-9.10-11
 Odp.: 8 (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezatvrzujte svá srdce!“*)
 Ev.: Mk 1,40-45

Pátek 14. 1. – ferie

1. čt.: Žid 4,1-5.11
 Ž 78(77),3+4bc.6c-7.8
 Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)
 Ev.: Mk 2,1-12

Sobota 15. 1. – nez. sobotní pam.

P. Marie
 1. čt.: Žid 4,12-16
 Ž 19(18),8.9.10.15
 Odp.: Jan 6,64b (*Pane, tvá slova jsou duch a jsou život.*)
 Ev.: Mk 2,13-17

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 1.	PO 10. 1.	ÚT 11. 1.	ST 12. 1.	ČT 13. 1.	PÁ 14. 1.	SO 15. 1.
Antifona	261	826	841	857	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	261	827	842	857	873	889	1666
Antifony	262	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	262	831	847	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	263	831	847	861	877	894	1669
Prosby	263	831	847	861	878	894	1655
Záv. modlitba	263	832	847	862	1277	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	227	832	848	862	879	895	910
Antifony	264	833	848	863	879	895	910
Žalmy	1035	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	264	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	263	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	261	265	837	852	867	883	915
Antifony	260	265	838	853	868	884	916
Žalmy	230	238	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	260	266	840	856	871	887	918
Ant. ke kant. P. M.	260	266	840	856	871	887	904 (688A)
Prosby	261	266	841	856	872	888	918
Záv. modlitba	263	263	841	857	872	1277	904 (689)
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260 (1238)

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DĚJINY RUSKÉ FILOSOFIE

Nikolaj Onufrijevič Losskij

Nejrozšířenější příručka dějin ruského myšlení. Je velice přehledná, na povrch vynáší zcela zřetelně to, co je podstatné. Shrnujícím a srozumitelným způsobem se čtenáři představují jednotliví filosofové v duchovních dějinách Ruska.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.,
váz., přebal, 190x130mm, 664 stran, 495 Kč*

DIALEKTIKA DUCHOVNÍCH CVIČENÍ
IGNÁCE Z LOYOLY

Gaston Fessard

Podrobná interpretace ignaciánského odkazu duchovních dějin a exercicií. Autor studie se dále pokouší o analýzu psychologického pozadí osobností Descarta, Hegela a existenciální filosofie.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o., váz., zúž. A5, 464 stran, 333 Kč

SLOUP A OPORA PRAVDY

Pavel Florenskij

Jedno z nejznámějších náboženských děl v intelektuálním ruském prostředí jak po stránce spekulativní – teologicky či filosoficky – tak i ve smyslu osobního svědectví ve formě dopisů. Grandiózní eseje jsou záměrně přetíženy trsy různých mezioborových exkurzů do matematiky, teorie umění, patristiky

aj. Nadčasové originální vize ruského kněze, který záhadně zahynul v sovětském vězení, představují bezesporu stále závažnou inspiraci.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.,
váz., přebal, zúž. B5, 710 stran, 790 Kč*

KRITIKA ABSTRAKTNÍCH PRINCIPŮ

Vladimír Solovjov

Systematická studie jednoho z nevlivnějších ruských myslitelů. Filosofie, která si chce vystačit se svou abstrakcí, přivádí k definicím, které definují pouze sebe sama. Solovjovova „láska k moudrosti“ má naopak zúročit námahu „myšlení v pojmech pro celek života“.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.,
váz., přebal, 196x140mm, 506 stran, 390 Kč*

DŮM NA SKÁLE - 1. (CÍRKEV ZKOUŠENÁ. 1945 - ZAČÁTEK 1950)

Václav Vaško

První díl zamýšlené trilogie. Hovoří o poválečném období a o prvních pounorových letech, která nejen že formovala novou církevní politiku, ale byla i určující pro všechna další léta teroru. V trilogii autor V. Vaško odhaluje Církev, která se v době komunistické totality nejen modlila a trpěla, ale která především násilnému režimu čelila a sváděla s ním tvrdý ideologický boj.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 256 stran, 249 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.